

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНІЕ.

ГОД. 7.

ЦАРИГРАДЪ, НОЕМВРІЙ 1871.

БРОЙ 11.

ДОМАШНО-ТО БЛАГОПРАВЕ.

Домашно-то благоправіе е основаніе на всяко друго благоправіе. Ако не показва нѣкой учтивость и благоправіе когато е у дома си между свои-тѣ си, то учтивость-та и политика-та койкто показва той прѣдъ други хора не сѣ истински, но лъживы и въшны. Много родители, както и много дѣца, на миѣние сѣ че не вѣди толкоз да ся обхождатъ у тѣхъ си какъ и да е. ако нѣма гости въ къщѣ-тѣ прѣдъ които трѣбува да ся посвѣнятъ. Така въ облѣклото си тѣ ставатъ небрѣжливи, и въ думы-тѣ си невнимателны, и едни къмъ други показватъ едижъ грубость съвсѣмъ непростителна къмъ чужды челоуѣцы. На примѣръ, много момци има които бы ся сранували много ако бы ги слушала други нѣкой момы какъ отговарятъ тѣ на свои-тѣ сестры. Така има и момы които искатъ да ся иматъ за политичны и образованы, а тѣ бы ся зачервили отъ срамъ ако бы ги слушала нѣкой други момци що говорятъ тѣ на братія-та си у дома си.

Много челоуѣцы мыслятъ че могатъ така грубо и небрежливо да живѣятъ у тѣхъ си, и когато искатъ могатъ не само да ся облѣкнѣтъ въ празничны-тѣ свѣтли дрехы; но и да ся облѣкнѣтъ въ благоправіе и да ся показватъ на свѣтъ-тѣ като най просвѣщени и най благоправни челоуѣцы. Но не е тѣй: Таквызи челоуѣцы всякъдѣ и безъ да знаѣтъ издаватъ на явѣ тайный-тѣ си характеръ и показватъ каквы сѣ.

Много нѣща сѣ потрѣбны за да съ-

ставятъ истинно-то благоправіе. Отъ тѣзи нѣща много има които зависятъ отъ дълговрѣменно привикнуваніе; и привычкы-тѣ вкоренены съ години не ся отхвърлятъ изведнѣшъ. Изреченія-та, гласъ-тѣ, погледъ-тѣ на лице-то, и обхода-та на челоуѣка не ся промѣняватъ съвршенно въ единъ день, и въ единъ часть, и който по злощастіе е былъ лишень въ младость-тѣ си, при бащино-то си огнище, отъ таквызи дружижъ, наставленія и поученія които сѣ нужды въ развитіе-то на благоправень мѣжъ или благоправихъ женѣ, ще намѣри не т лозъ лесно нѣщо послѣ да ся съобрази не само изъ отъ възпъ но и отъ вжтрѣ съ изыскуваніа-та на истинно-то благоправіе. Става поѣкога и невъзможно нѣщо за тѣхъ, по причинѣ на късно поченваніе съвршенно да отхвърятъ лошы-тѣ си навыкновенія.

Виждали сме таквызи челоуѣцы, които по патъ-тѣ като бы сръщамы, или въ църквѣ-тѣ или въ нѣкое събраніе бы гледамы, или като влѣзвамы съ тѣхъ въ разговоръ, виждатъ ни ся политични, образовани и благоправны; но въ нѣкоихъ неподѣйжъ случкѣ или въ нѣкаквы обстоятелства които даватъ благоврѣміе на противны-тѣ и лошы-тѣ качества на челоуѣка да дѣйствовать, виждамы че правятъ таквызи постанкы и изговарятъ таквызи думы които сѣ съвсѣмъ прогиваы на прѣдидный-тѣ имъ характеръ. Случава имъ ся да влѣзхъ въ словопрѣніе съ нѣкого върхъ нѣкоихъ частихъ работѣ или върхъ нѣкой общинскый или народный прѣдидѣтъ и нѣкой си дързнува да възго-

вори миѣниѣ противно на тѣхно-то, ето нападнуватъ го съ едиѣ грубость която тозъ часъ показува че подъ тази бѣлѣ и добрѣ сидеросанѣ ризѣ имало е черна кожа. Случава имъ ся да земѣтъ перо въ рѣкъ да пишѣтъ нѣщо за обнародваніе чрѣзъ вѣстници-тѣ или чрѣзъ книгѣ: за да защищаватъ свои-тѣ си миѣниѣ върхъ народны-тѣ въпросы, или върхъ училища-та, учители-тѣ, читалища-та, може бы и *върхъ врѣж-тѣ*, и ето, въ мѣсто добрѣ избранны думы и благолѣпны израженія, и здравы логически доказателства, съ които ся убѣждава чловѣкъ, виждамы хулы, и яростны проклинанія и *личны доказуванія* върхъ всички-тѣ онѣзи които въ употребленіе-то на Богодаденый-тѣ даръ на свободомыслието, дързнуватъ да вѣрватъ, да мыслятъ и да говорятъ другояче отъ каквото тѣ имъ заповѣдуватъ. По нѣкогашъ и таквизи писатели въ личны-тѣ си борбы едни противъ други, вмѣсто да гледатъ къмъ украшаваніе-то и развиваніе-то на книжевный-тѣ языкъ, до толкозъ го унижаватъ съ худословны изреченія што прѣдопазительный-тѣ учитель или родитель не смѣе да даде съчиненія-та имъ на ученика си или на сына си въ рацѣ-тѣ да ги чете.

Всичко това отъ що происхожда? Отъ нѣманіе-то на онова истинно и вѣтрешно благоправіе което си има корень въ семейственно-то или домашно-то поведеніе на което ся навикнуватъ дѣца-та още като сѣ при бащино-то си огнище и послѣ като сѣ въ училище-то между съученицы-тѣ си. Това ны подбужда да напишемъ тука нѣколко свѣты за млади-тѣ си читатели относителны на тойзи прѣдмѣтъ съ надеждѣ че ще имъ бѣдѣтъ полезны.

Невъзможно бы было да испише нѣкой едно по едно що трѣбва да прави и що трѣбува да не прави благоправный-тѣ чловѣкъ; за това наставленія-та ни трѣбува да сѣ общи. Благоправіе-то, или благоправно-то поведеніе е вѣншно-то явленіе на духъ-тѣ на любовь-тѣ, "кякто дѣлготѣрни, благосклонна е; не завжда, не ся прѣвзнося, не ся горди, не безобразствува и проч. за което виждте 1. Кор. 13; 1—8.

Благоправный-тѣ чловѣкъ показва въ поведеніе-то си че почита разсѣжденіе-

то, чувствуванія-та и желанія-та на други-тѣ. Свободѣ-тѣ коікто той иска за себе си, готовъ е да ѣхъ даде и да ѣхъ отстъпи на други-тѣ. Слѣдователно той гледа, да ся уварди като е въ сношеніе съ други-тѣ отъ всяко нѣщо което безъ ползѣ бы смутило други-тѣ, отъ всички-тѣ навикновенія които бы съблазнилы вкусъ-тѣ имъ, и отъ всички-тѣ израженія които бы ранилы тѣнky-тѣ чувствуванія на други-тѣ. За това е потребно за дѣца-та въ домочадіе-то и въ училище-то въ сношенія-та си съ братія-та си и сестры-тѣ си и съсъ съученицы-тѣ си да ся навикнуватъ на таквонъ благоправно поведеніе, за да имъ бѣде то лесно и естествено когато порастѣтъ и влѣзѣтъ въ свѣтъ-тѣ. За помощъ на това единъ благоразуменъ писатель е далъ слѣдующы-тѣ *правила*.

1. Отбѣгвайте отъ всякаквы укорителны прѣкори, или имена които отегчаватъ, раздражняватъ или посрамяватъ нѣкого отъ домочадіе-то.

2. Да не споменувате порокъ-тѣ или недостаткъ-тѣ на нѣкого отъ домочадіе-то освѣтъ съ намѣреніе за поправаніе-то му, и тогава обличеніе-то частно да бѣде а не прѣдъ други-тѣ.

3. Отбѣгвайте отъ горчивы думы, и отъ споменуваніе на всякаквы тѣлесны недостатки (сакатлъцы) ако ги има нѣкой отъ домочадіе-то.

4. Да ся не присмивате на миѣниѣ-та на други-тѣ.

5. Когато говорятъ други-тѣ внимавайте и не прѣсичайте рѣчь-тѣ имъ.

6. Да не выкате съ высокъ гласъ нито да заповѣдвате съ гордѣливъ начплѣ, нито на дѣте нито на слугѣ.

7. Да не употребявате долны, бесчестны, богомерзскы или худословны думы.

8. Като поискате нѣщо или отъ слугѣ или отъ друго нѣкое дѣте, да не забравяте да речете, "*Молижъ ви ся,*" и като го получите, да не забравяте да речете "*Благодарихъ,*" и да не мыслите че чрѣзъ това показвате неблагородіе; защото който е наистинѣ благороденъ той е благоправенъ даже и къмъ слугы-тѣ си. Кое е по хубаво, да выка ли нѣкой и да каже; Иване, *бре*, дай водѣ, или да каже "Молижъ ти ся, Иване, дай ми малко водѣ."? Дѣца-та които ся учатъ да казватъ едни

на други даже и на слугы-тъ, можь ти ся, благодарѣнь, доброуиро, лека ношь, и проч. показватъ голѣмъ разлика въ домашно-то спокойствіе отъ онѣзи между които това правило не ся варди.

9. Никога да не влѣзвате въ стаѣж-тъ на друго (ако и да е най близкій-тъ твой роднина) безъ да похлопате.

10. Дѣца-та трѣбува да ся учатъ да отдаватъ почетъ, и да устѣпватъ мѣсто на по стары-тъ; но по голѣми-тъ братія не трѣбва да ся оставятъ да тиранствуватъ надъ по малкы-тъ.

11. Показувайте достойно-то почитаніе къмъ личность-тъ на други-тъ и къмъ тѣхны-тъ нѣща. Който варди това правило не блѣска, не мушка, не гадѣличка, другарь-тъ си или брата си, и безъ дозволеніе-то негово нѣма да распечати или да чеге писма-та му, нито да бърка въ съндѣжъ-тъ му или въ долапъ-тъ му, нито да пише въ книги-тъ му или употрѣбѣва за себе си негово-то частно притяжаніе.

12. При това отбѣгвайте отъ таквизи навикновенія които сѣхъ неприятели на образованія хора; като на примѣръ съ пѣрсты-тъ да чешете главѣ-тъ си прѣдъ други тѣла да чистите носа си, или да плюете и проч. и проч. Като видите други че ся занимаватъ съ четеніе да сѣжпате леко, и да не блѣскаете врата-та нито да правите нѣщо друго което бы ги смутило.

Всичкы тѣзи правила и всичкы-тъ други колко-то може да ся пишѣтъ за поведеніе-то на чловѣка въ отношеніе къмъ подобны-тъ му, ся съдържаватъ въ онова *златно правило*, което Господь нашъ Исусъ Христосъ даде за рѣководство-то ни. Каквото искате други да правятъ на васъ така и вы правѣте на тѣхъ.

Видѣлъ ли си въ нѣкое дѣте едно лошо навикновеніе което обеспокоява и тебе и други-тъ? Забѣлъжи ты това нѣщо и да го не правишь. Като четешъ въ книгѣ-тъ си, ако идува при тебе нѣкое момче и ты муши въ ребра-та и ты дѣрпа за якъ-тъ и казва, "Хайде да си играемъ,,", ако ти е негодно таквось поведеніе, гледай ты да го не сторишь другому. Когато говоришь за нѣщо що си видѣлъ, или челъ, или мыслилъ, или искашь да оправдавашъ или защищавашъ

нѣкое мнѣніе което ты имашъ за право, но други-тъ момчета ти ся смѣятъ и не рачатъ нито да чуѣтъ що казвашъ, а выкатъ отъ горѣ ти съ докачителни имена вмѣсто да отговорятъ на думы-тъ ти, угодно ли ти е таквось поведеніе? Ако не ти е угодно, гледай да го не правишь ты на други-тъ, и като пораснешъ и земешъ перо въ рѣжъ да съчинишь нѣщо за обнародваніе, мысли за това, и ако стане нужда заради свѣтъ-тъ истинъ силно да ся боришь съ противны-тъ мнѣнія, всякога помни че си длѣженъ да огдавашъ на изговарянія-та на противникъ-тъ си онова уваженіе и онова внимателно слушаніе което искашь ты за свои-тъ си казанія. Ако не можешъ така почтено да слѣдвашъ разыскуваніе-то, по добръ да го оставишь; защото съ единъ сърдичъ, неразбранъ, пѣтърѣливъ и неблагоуравенъ чловѣкъ за съперникъ, борба-та скоро става долна и обесчестителна, и ако и побѣдитель да станешъ нищо нѣма да спечалишь.

Родители-тъ и дѣца-та и слугы-тъ на едно домоудіе нека ся научатъ така въ малкы и дребны нѣща да турятъ въ дѣйствиіе това златно правило, и отъ онзи домъ ще излѣзжтъ благоуравни мѣжје и благоуравны жены, които ако и да бѣдѣтъ спромаси ще знаѣтъ какъ да ся докарватъ и прѣдъ най богаты-тъ и най политичны-тъ чловѣцы, и никога нѣма да посрамятъ прѣгели-тъ си и родъ-тъ си съ грубо и неблагоуравно поведеніе.

"И тѣй во всяко нѣщо както искате да правятъ чловѣци-тъ на васъ така и вы правѣте на тѣхъ., (Мат. 7; 12.)

ИСТИННО ОСНОВАНІЕ.

Мишѣлъ-тъ годинъ Царица-та на Мадагарскый-тъ островъ, на койго жители-тъ малко понапрѣдъ бѣхъ идолопоклонници, заповѣда на архитекторъ-тъ (калфабашѣ-тъ) отъ Лондонско-то Евангелско дружество да начертае за неѣкъ черквъ която да ся съгради въ дворъ-тъ на царскѣ-тъ ѣ палатѣ. А на 20-ый Іулія на реченъ-тъ годинъ положиъ ся основателный-тъ камыкъ на тѣзи черквъ на който были издѣлбаны тѣзи думы: Царица-та съгради това домозданіе за домъ на молитвѣ и за псалмопѣніе Богу Царю на царствующы-тъ и Господу на

господствующи-тъ, споредъ Свято-то Писаніе, слово-то на Исуса Христа Господа, който като умрѣ за грѣхове-тъ на всички-тъ чловѣци. въскрѣсѣ пакъ за оправданіе и спасеніе на всички-тъ които вѣрватъ въ Него и които Го обичать. За туй това каменно съ рѣжж отсѣчено домозданіе стградено отъ мене за молитвенъ домъ да остане неповрѣдимо и неразрушимо отъ всякого какъвъ годъ царь на тази моѣж область вѣчно. А въ който день разруши това зданіе тогазы този царь на тази моѣж область *Мадагаскаръ* да не бѣде вече.

СТЪКЛО-ТО МАСЛЕННО

Въ единъ голѣмъ къщж живѣял нѣкогы единъ благороденъ старецъ. Слугы ималъ много и всичко що желаялъ ималъ прѣмно, но благополученъ не былъ. Всичко нѣщо що му не аресвало тутакси го смущавало и распалало ярость-тъ му. За тѣзи причинъ оставили го всички-тъ му слугы. Съ оплакваніе прочее и съ крайно оскърбеніе отишелъ при одного отъ съсѣды-тъ си и казалъ му щастіе-то и утѣшеніе-то си.

— Струва ми ся, рекъ съсѣдъ-тъ му, че бы было добрѣ ако ся мажешъ съ малко масло.

— Да ся мажж съ масло!

— Така, и ще ти истѣкувамъ какъ. Прѣди малко врѣме едни отъ врата-та въ къщж-тъ ми скърца-хж толкозъ што никои не щѣше да влиза и да излиза прѣзь тѣхъ. Единъ день можахъ кръкове-тъ (резета-та) имъ и отъ тогазы тѣзи врата ся отворять и затварять безъ да ся чуе вече нѣкакъвъ скърцотъ отъ тѣхъ.

Сега, можешъ ли рекъ, че азъ приличамъ на твои-тъ скърцащи врата! извикалъ благородный-тъ старецъ: какъ могъ, моѣж, да мажж себе си!

— Лесно е това нѣщо, рекъ му съсѣдъ-тъ. Иди сега въ къщж-тъ си, и уцѣни си другъ слугъ, и ако ся докарва той добрѣ, хвали го; ако ли прѣзира или забравя нѣщо, да не ся гнѣвашъ за веднажъ, но мажи гласъ-тъ си и заповѣди-тъ си съ елей-тъ на любовь-тъ.

Върналь ся тогазы у дома си благородный-тъ старецъ, и отъ тогазы, каз-

вать, нѣкаква жестока рѣчь не ся чула въ къщж-тъ му. Всяко домородіе е длжно да има стѣкленицъ съ такова скъпоцѣнно масло за потрѣбж, защото сички-тъ иматъ досадж отъ нѣкой кръокъ дѣто скърца, или отъ нѣкой раздражителнъ работж, или отъ нѣкой духъ обличителнъ, злообразенъ и своенравенъ.

ХЪМИ НА ВОХЕЯ (Въ Китаѣж)

Растеніе-то отъ което бержтъ чай-тъ е саморасло растеніе въ Китаѣж, но може да расте въ какъж годъ другъ земѣж, стига да е само на истж-тъ Географическж ширинж на който сж и области-тъ на Китаѣж въ която расте.

Това растеніе обича высоки-тъ и отворены-тъ мѣста, дѣто е земля-та нетлста и каменлива. Садъ-тъ на чай-тъ расте высокъ до два лакта и половинж. Листіе-тъ и садъ-тъ приличать на търканж, и цвѣтъ-тъ му прилича на шипокскый.

Чай-тъ който ся прѣноси на разны сгранны по свѣтъ-тъ чрѣзь тѣрговіж-тъ, не е цвѣтъ-тъ по листіе-тъ, които ся бержтъ като стане садъ-тъ на три години.

Листіе-тъ ся бержтъ на три маха; първо-то браніе дава чай отъ добрый-тъ видъ; второ-то по долно качество, трето-то още по долно, а четвърто-то най евтиный-тъ.

Листіе-тъ ся сушать съ разны начини, първо ся располагають на слѣнце-то за нѣколко врѣме, послѣ ся трыжтъ малко съ рѣдѣ, слѣдъ това ся турять въ желѣзны и топлы тиганы и ся бѣркають съ метлж, а като ся усучають, очистять ся и турять ся пакъ изъ ново въ топлы тиганы за малко врѣме, и слѣдъ това натискають ся въ ковчежета и тѣ ся испращать за продажъ.

Отъ когато чай-тъ бѣде внесень въ Европж има двѣстѣ години и е былъ много рѣдкж и скъпъ.

Китаѣци-тъ правяють чай-тъ си тѣй, турять нѣколко листіе въ единъ чашж, послѣ сыпувають вързъ тѣхъ врѣлж водж, и тогава пѣжжтъ сокъ-тъ безъ да турять захаръ или млѣко.

Чай-тъ е потливъ, но не и хранливъ и може да ся напусне безъ да ся поврѣди здравіе-то; тожъ ся употребява както кафе-то и тутунъ-тъ отъ навъковеніе а не отъ нуждъ.

СЛОВО ЗА ДЪЦА-ТА.

НАЙ ДОБРО-ТО УКРАШЕНИЕ.

Украшенъ съ немлъвие-то на кроткъ и тихъ духъ което е многоцълно прѣдъ Бога. 1 Пет. 3; 4.

Тойзи стихъ отъ Свято-то Писаніе говори за единъ особенъ видъ отъ украшения. Знате че чловѣци-тѣ носятъ украшения за да ся украсятъ съ тѣхъ и така да ся гледатъ по добродѣтели. Много разны видове украшения има на свѣтъ-тѣ въ употрѣбваніе-то между разны-тѣ народы. Ако бы были събрапы на едно мѣсто всички тѣзи украшения голъмъ музей бы станълъ отъ тѣхъ. По много сж отъ колко-то бы можели вы да изброите.

По насъ госпожи-тѣ гражданки носятъ копринъ и атласъ, пера, и цвѣтя, злато, бисеры и елмазы и други скъпоцъины кажніе. Мужіе-тѣ носятъ претени, златны и сребърны синджеры, бастуны и други подобны нѣща. А пакъ селянцы-тѣ носятъ подбрадницы, обѣцы,

гривны, сукаи, чапразы и други много таквызъ нѣща, и почти въ всяко село въ Българіѣ си има украшения особны.

Пророкъ Исаія споменува много любопытны украшения които Еврейкы-тѣ въ негово-то врѣме сж носили. Между други той говори за “дрѣнкала-та (кото носили около глезны-тѣ како гривны) и мрѣжы-тѣ забрадкы, и луницы-тѣ, и обѣцы-тѣ на носъ-тѣ, и проч. (Виждте Исаія 3; 18, 19, 20.) Тѣзи имена ся чуватъ на насъ сега странны и мѣчно е да повѣрваме че хора-та сж носили таквызъ нѣща.

Диви-гѣ Американскы туземцы имали обычай да окачватъ на поясы-тѣ си и да носятъ кожи-тѣ отъ теме-то на убиты-тѣ си врагове; и тойзи ся е считалъ най голъмъ юнакъ който ся е украсявалъ съ най многото отъ тѣзи крѣжавы украшения. Африканскы-тѣ племена начальници правятъ герданы отъ зѣбы-тѣ и главы-тѣ на врагове-тѣ си. Хотеготы-тѣ мажатъ голы-тѣ си тѣла съ масъ и червенъ боѣж и мыслятъ че то-

Абиссіецъ войникъ.

Абиссіянка.

газъ сж много хубави. Изложихмы ви тука двѣ картинкы които показватъ каквы украшения за главъ-тѣ носятъ Абисинійскы-гѣ мужіе и жены.

Кытайци-тъ мыслятъ че най добро-то украшение за единъ момъ е да има таквызи малкы крака каквыто сж на едно дѣте на два мѣсеца; за това обвързватъ и стискатъ нозѣ-тъ на женскы-тъ дѣца щото да не растятъ, и така нозѣ-тъ на възростнж женж не сж по голѣмы отъ нозѣ-тъ на едно малко дѣте, и не сж за употрѣбеніе никакъ въ ходеніе-то. Само на селянкы-тъ и на най сиромашкы-тъ жены е простено да иматъ нозѣ естественны. Тойзи обычай ся вижда намъ много варварскый и противенъ на естество-то, но има и между образованы-тъ народы обычай които сж не добри, както на примѣръ многостяганіе-то на снагъ-тъ за да љ направятъ тънкъ.

Ако можемы да съберемъ въ едно събраніе всякой видъ украшеніе колкото има въ свѣтъ-тъ, не щѣше да ся намѣри нищо тамъ достойно за сравненіе съ душевно-то украшеніе за което ся говори въ текстъ-тъ ни. Това е Евангелско-то украшеніе. Това е украшеніе-то което Богъ иска да носимъ ный. То струва по много отъ всичкы-тъ други украшения въ свѣтъ-тъ. *Украшеніе на кроткъ и тихъ духъ.* Това е най добро-то украшеніе, и ще ви прѣдложу та ка *петъ причини* зашто да казвамы така. Знаете ли що ще каже кроткъ и тихъ духъ да има нѣкой? Който има кроткъ и тихъ духъ ще бжде търпѣливъ когато го озлобятъ и лесно не ся раздражнява нито разгнѣва. Сега кои сж причины-тъ за които казвамы това да е най добро-то украшеніе, Ето ги:

Първо казвамы че това е най добро-то украшеніе защото *Иисусъ Господь самъ си го е носилъ.*

Когато бѣше Иисусъ на свѣтъ-тъ Той поканваше грѣшны-тъ чловѣцы да идѣтъ при него за да ся учатъ отъ него. Причина-та който той даваше за това поканваніе, бѣше: “Защото азъ съмъ кроткъ и смиренъ на сърдце., Пророкъ Исаяя много вѣкове прѣди да ся роди Иисусъ говорѣше за него и прѣдсказуваше какъвъ ще бжде. “Той бѣ насилванъ и озлобенъ, но не отвори уста-та си; като агне водено на закланіе, и като овца прѣдъ стригачы-тъ си безгласна, така не отвори уста-та си.“ Исаяя 53; 7. Гледайте какво му сторихъ онѣзи за които Той дойде за да ги спасе. Наричахъ го съ лошы имена и го клеветихъ.

Казвахъ че былъ ядливъ и винопиецъ, и че бѣсъ ималь. Испадихъ го изъ градове-тъ си, и го закараха прѣдъ сѣдо-вище-то като че былъ разбойникъ и злодѣецъ; вързахъ го, подигравахъ му ся, облѣкохъ го въ багрѣнж дрехъ и паложихъ на главъ-тъ му търненъ вѣнецъ. плюяхъ на него и плѣскахъ го съ ржѣ-тъ си. Съблѣкохъ го и ранихъ свято-то му тѣло съ біенія. Осѣдихъ го на смъртъ, и приковахъ го на кръсть-тъ, и като высяше той тамъ въ смъртны боледи, тѣ му ся поругавахъ. А какъ ся докарваше Той къмъ тѣхъ? Нито единъ сърдитъ или горчывъ думъ не изрече Той на тѣхъ. Той бѣше благъ и кроткъ къмъ всичкы-тъ, и въ послѣдньо-то си издыханіе Той ся моляше за убійцы-тъ си. Като высяше Той на кръсть-тъ и Свята-та му кръвь течеше отъ раны-тъ му, Той выкаше; “Отче прости имъ; не знахътъ що правятъ!“ Ахъ! Колко кроткъ и тихъ бѣше духъ-тъ Христовъ! Той всякога носяше това украшеніе. Колко красенъ ни ся вижда Той като го гледамы че носи това украшеніе! Това го направи той за да даде образецъ и примѣръ на насъ. Той носяше това украшеніе, та като го гледамы колко е хубаво да го облѣчемъ и да го носимъ и ный.

Въ царскы-тъ двореце има обычай за благородны-тъ и дворници-тъ да зематъ примѣръ отъ Царь-тъ или отъ Царевъ-тъ сынъ, и споредъ както ся облича Той, по тойзи кроежъ или по тѣзи модж да правятъ и тѣ дрехы-тъ си. За Христіане-тъ Иисусъ е Водитель-тъ, и като е носилъ той това украшеніе на тихъ и кроткъ духъ, то е доволна причина за да го носимъ и ный.

2. Второ, добръ е за насъ да носимъ това украшеніе *защото е много полезно.*

Полезно е на насъ, първо защото правни задоволны и благополучны онѣзи които го носятъ.

Задоволствіе-то и благополучіе-то на чловѣка не зависятъ отъ имотъ-тъ му, сирѣчь, колко пары има той, но зависятъ отъ състояніе-то на духъ-тъ му и отъ чувствованія-та му. Чели сте въ Библиѣ-тъ въ книгъ-тъ Естирь за Амана който бѣше първый слѣдъ царв

Ассуира който бѣ тогава най сил-
ный-тъ царь на свѣтъ-тъ. Тойзи Аманъ
царскій-тъ Везиръ ималъ богатство и
славъ колкото може срѣце-то на че-
ловѣка да иска. Той ималъ много укра-
шенія златны, сребърны; но понеже нѣ-
малъ това украшеніе *кроткъ и тихъ*
духъ, той все былъ незадоволенъ. Когато
ся возилъ прѣзь градъ-тъ въ великолѣ-
пнѣ-тъ си колесницѣ, и всички му ся
поклоняли и ся наводжали до земѣ-тъ
като минувалъ, имало единъ старецъ
Евреинъ на име Мардохей, който не ра-
чалъ да му ся кланя. Само отъ тѣзь
причинъ тойзи богатъ и силенъ Аманъ
станѣлъ окаянець.

Гледайте сега на нѣколко примѣры кои-
то ще ви дамъ отъ человекы които сѣ были
задоволни и благополучни, защото сѣ бы-
ли облѣчени въ това украшеніе на тихъ
и кроткъ духъ.

Единъ добръ священникъ въ Англіѣ
еднѣждь каза на дѣца-та си че искалъ
да ги заведе да видятъ едно отъ най
любопытны-тъ зрѣлища на свѣтъ-тъ. Не
имъ обадишь отъ понапрѣдъ какво е това
зрѣлище, но на вечерь-тъ ги завелъ на
еднѣ много сиромашкѣ къщѣ. Прозор-
ци-тъ на къщѣ-тъ были строшени, стѣ-
ны-тъ съсыпаны и всяко нѣщо влѣтъ и
вжтрѣ въ къщѣ-тъ показвало крайно
сиромашество и бѣдствіе. Когато при-
стигнали приврата-та, той рекль на дѣца-
та; Дѣца мои, като гледате тѣзи къщѣ,
вы мыслите че е не възможно нѣкой да
живѣе тука, и да е радостенъ и
задоволенъ, но да ви кажѣ че тука ще
намѣримъ единъ младъ человекъ който
лежи боленъ и е на умираііе. Деветна-
десетъ годишенъ е и доброличент, но
страдае отъ неисцѣримѣ болестъ и има
деветъ гнойны раны.

“Колко злосчастенъ и окаянець трѣба
да е той,” извикалы дѣца-та.

“Колкото за това ще видите вы за
себе си,” рекль баща-та, и влѣзли въ
къщѣ-тъ. “Пріятелию,” рекль той на
болный-тъ, „Доведохъ тука при тебе тѣ-
зи дѣца, за да видятъ какъ е възможно
человекъ и боленъ и бѣденъ да бѣде
веселъ и задоволенъ. Сега кажи имъ,
каково мыслишь ты за това.”

Умирающій-тъ младець съ едно весело
лице рекль; «Наистинѣ, Господине, азъ
не бѣхъ развѣдиль състояііе-го си съ

онова на най богатый-тъ и най здра-
вый-тъ человекъ на свѣтъ-тъ който не
познава и не обыча мой-тъ любезенъ
Спаситель. Слава Богу, имамъ добръ на-
деждъ чрѣзь Исуса Христа Господа да
бѣдѣ пріятъ тамъ дѣто живѣе Лазарь,
който сега прѣзира всички-тъ си прѣди-
шни страданія и бѣдствія. Тази болестъ
и това сиромашество нищо не ми сѣ
до дѣ имамъ при себе си Исуса. Наи-
стинѣ радостенъ съмъ, и надѣхъ ся до вѣка
да ся радувамъ. Всякой часъ благосла-
вямъ Бога за това че мя е направиль Той
да съмъ Христіанинъ.

Ето человекъ украсенъ съ кроткъ и
тихъ духъ, и виждте колко ползъ е ималъ
той отъ това украшеніе.

(Слѣдува.)

СТАРЕЦЪ-ТЪ И МАГАРЕ-ТО МУ.

Единъ старецъ и момче-то му карали
магаре на единъ пазаръ не далеко за
да го продадѣтъ. “Колко е безуменъ то-
зи человекъ,” рекль единъ като ги срѣ-
щилъ на пѣтъ-тъ. Ходи пѣшіи съсъ
сына си, а магаре-то му безъ товаръ!
Старець-тъ като чулъ това турилъ сына
си на магаре-то, и ходилъ подирѣ му
и свирялъ. — А какъ, безсрамне, извы-
калъ другъ единъ на момче-то, прилича
ли ти да сѣдишь на магаре-то, а ста-
рець-тъ баща ти да ходи пѣшіи? Баща-
та като чулъ това укореііе сиѣлъ сына
си отъ магаре-то, и го възсѣднилъ
самъ си.

— Гледайте, рекль третій единъ, какъ
тойзи дѣртлякъ язди дългъ и широкъ на
магаре-то, а бѣдно-то му дѣте май хро-
ми отъ ходеніе! Старець-тъ щомъ чулъ
тѣзи думы, вскачилъ сына си, и турилъ
го задъ себе си да сѣдне.

Молиъ тя, добрый мой пріятелию, по-
пыталъ го другъ четвъртый, твое ли е
това магаре? — Мое е отговориль че-
ловекъ-тъ. Не бы повѣрвалъ нѣкой, рекль
другий-тъ, като вы гледа че го това-
рите толкозь нежалостиво. Ты и сынъ
ти можете по добръ да носите бѣдно-то
животно, а не да носи то васъ.

Трѣба да прави человекъ онова кое-
то аресва на свѣтъ-тъ, рекль ста-
рець-тъ, и като слѣзлъ отъ магаре-то
съсъ сына си, вързали крака-та на ма-
гаре-то, и съ помощъ-тъ на еднѣ въ-
гаркѣ подигаили го на р амена-та си,

за да го прѣнесѣтъ прѣзъ мостъ-тъ на който пѣть-тъ оиваль въ градъ-тъ.

Това зрѣлище было толкозъ смѣшно, щото хора-та тичали на купове за да ся смѣятъ, додѣ ся разсърдило магарето за голѣмъ-тъ услужливостъ на господарь-тъ си, скѣсало вѣжя-та съ конто было вързано и паднѣло въ рѣкѣ-тъ. Бѣдний-тъ старецъ ся върнѣлъ по скоро у дома си засраменъ и скѣрбенъ, защото като радилъ да угоди на всякого, не аресаль никому, и освѣнь това лишилъ ся и отъ магарето си.

Тойзи расказъ го изложихмы съ на мѣрение не само да правимъ малко невиненъ смѣхъ на млади-тъ читатели кога го четѣтъ; но още и урокъ да имъ стане отъ тойзи примѣръ каква бива сполуката на оногози който мысли да угождава на всички-тъ и да слѣдва на всякого съвѣтъ-тъ. Който ся води противно на убѣжденія-та си споредъ прикаскы-тъ, присмиванія-та и поводы-тъ на хора-та най сетнѣ така пострадава и вси чы тѣ му ся присмивать за лекоуміе-то му и за непостоянство-то му. Увѣрявайте ся и убѣждавайте ся добрѣ за право-то и благородно-то и тогазъ слѣдвайте да искарате прѣдпріятіе-то си безъ да давате вниманіе на това що дрънкатъ хора-та.

РЪШЕНИЕ ОТЪ ЕДНО МОМИЧЕ.

Повечето отъ дѣвойкы-тъ конто четѣтъ Зорницѣ-тъ вѣроятно сѣ чели и правоучителнѣ-тъ книжкѣ която носи името "Колибарска-та Дѣщеря.", Богоугодна-та дѣвойка за който ся расказва въ неиж книжъ погребенъ бы въ островъ-тъ Манъ съвсѣмъ близу до Англіѣ.

Единъ писатель расказва че прѣди доста много години той былъ посѣтилъ островъ-тъ Манъ и като обходилъ мѣста-та за да разгледва вѣхтины-тъ дошелъ до еднѣ вехтѣ церквѣ селскѣ и тамъ въ еднѣ катъ на церковный-тъ дворъ той видѣлъ че стояла една Госпожа и държала за рѣкѣ еднѣ дванадесетогодишнѣ момъ на който тя расказвала житіе-то на Елисаветѣ, Колибарскѣ-тъ Дѣщеря, и показвала ѣ гробъ-тъ ѣ тамъ между други-тъ просты гробове. Като свършила Госпожа-та расказъ-тъ си, мома-та погледнѣла въ лице-то ѣ и съсь слъзы въ очи рекла; "Азъ рѣшихъ

и ся обричамъ съ помощъ отъ Бога да бѣдѣ добра и богоугодна както бѣше тази Колибарска дѣщеря." Насадила на гробъ-тъ еднѣ хубавѣ цвѣте кремъ, и полека лека си отхождаше. Человѣкъ-тъ попыталъ за тѣхъ и ся научилъ че тази Госпожа была Княгыня-та Кентска и мома-та была нейна дѣщеря. Тази мома сега е Царица-та Викторія, която отъ толкозъ години сѣди на Англійскый-тъ прѣстолъ любима и почитаема не само отъ вси чы-тъ си подданницы, но и отъ всичкый-тъ образованъ свѣтъ.

СТИХОТВОРЕНИЕ.

СЛОВО-ТО БОЖІЕ.

1.

Съ грѣхъ натоваренъ, отъ страхъ о-
бладанъ
Тебѣ прибѣгнувамъ, Спасе Христе!
Другадѣ нѣма надеждѣ, освѣнь
Въ животворящо-то Слово твое.

2.

Книга на книги-тъ! Който чете
Вижда спасеніе за грѣшны души:
Съ радость и азъ тамъ на Спаса лице
Виждамъ во всякѣ страницѣ почти.

3.

Тази е нива-та дѣто лежи
Скрито съкровище отъ благодать:
Който тѣзъ нивѣ можелъ бы добы,
Става прѣмудръ, блаженъ и богатъ.

4.

Тука извира вода на животъ;
Тука угаснува жажда за грѣхъ;
Тукъ ся показува горний-тъ пѣть,
Въ който ний можелъ да ходимъ безъ
страхъ.

5.

Тука дърво-то на разумъ расте,
Не вечъ съблзнь з' Адамскый-тъ родъ:
Който желае, безъ страхъ да яде;
Нѣма бѣдѣ ни отровѣ въ тозъ плодъ.

6.

Боже! мя въ Слово-то си вразуми;
Мудрость чрѣзъ благодать-тъ си ми дай;
Въ твой-тъ святъ пѣть мя всегда съ-
храни,
Който мя води въ небесный-тъ Рай.

Въ печатницѣнѣ на А. Минасіана
у Джамля-ханъ.